

7/11

Spansk propaganda

Den spanska beskickningen har i engelsk översättning sänt ut det tal som den spanske diktatorn höll i Segovia den 19 oktober förra året. Det är värdefullt att få talet tillgängligt i sin helhet. Som propaganda bör emellertid publikationen, såväl Francos tal som de vid utgivningen tillagda reflexionerna, totalt förfela sin verkan. Vad som bjuds är en framställning av ordinär art från det hållet, lögner och förvanskningar i förening med fascistiska fraser av traditionell typ. Det framgångsrika Francoupproret förklaras ha varit en kamp mot kommunismen, och de inter-

nationella kommunistiska brigaderna påstås ha bildat kärnan i motståndet mot Franco. Realiteten var, såsom den enklaste historiska prövning visar, att Franco tog till vapen mot en regering som inte inneslöt någon enda kommunist, ja, inte ens någon socialdemokrat, mot ett parlament där kommunisterna blott hade ett fåtal platser, mot en regim som var klart demokratisk. Kommunisterna deltog i striden mot Franco, men de utgjorde blott en ringa del av den majoritet av det spanska folket som tog parti för den bestående styrelsen; hjälp från kommunisterna utanför Spanien, särskilt från Ryssland, kom utan tvivel, men denna hjälp var obetydlig i jämförelse med det väldiga understöd i trupper och krigsmateriel som Franco själv fick från utlandet. Det står utom varje tvivel att Franco skulle ha besegrats om han inte disponerat över Hitlers flygplan, Mussolinis "frivilliga" och moriskt kavalleri från det spanska Marocko. Det är en förolämpning mot internationell insikt och internationell opinion att skildra upproret på sätt som här skett. Franco-regimen är i själva verket den besegrade fascismens och nazismens arvtogare; detta faktum antydes i en rad slagord, såsom då Franco säger sig ha angripit de "kapitalistiska och marxistiska överdrifterna i vårt samhälle".

Särskilt osmaklig är tendensen att fria till USA under nedvärdering av Västeuropa. Franco säger sig representera den vilja till kamp mot kommunismen som eljest saknas i Europa, och det betonas i utgivarnas randanmärkingar att detta bör väcka förståelse och glädje i Amerika. Diktatorn hävdar också att det största hindret mot ett samgående med Västern är vissa europeiska staters ovänlighet och det faktum att en av dem behållit en bit av spansk jord. I randanmärkningarna sägs rent ut att England varit "den främste förtryckaren av de svagare folken under de senaste århundradena", att detta England är vän av det kommunistiska Kina och sänder över till Stalin en del av vad det mottar från USA, "att det sätter sin hæl på Spaniens mest känsliga tå: Gibraltar". Man nedsätter rent av Englands insats i kriget genom några ord om att andra fick "kratsa kastanjerna ur elden" för England under det andra världskriget; samtidigt sägs Spanien vara den stat som möjliggjorde de allierades afrikanska kampanj och vars politik varit av stort värde för de folk som ockuperades eller hotades av Hitler. England är alltså en svaghet i eller rent av ett hot mot det demokratiska Europa, Spanien åter representerar kärnan i och försvaret av detta Europa — här når man verkligen höjden av hutlöshet.